

Ирина потръпна, загърна избуяла снага в кожухчето си от вишнав аксамит, притегна коланя си. Извърна глед наоколо. По бледото ѝ лице пжлази тънка багра.

— Да ходим вече.

Тя подкара коня си по тясна пътека. Петър вървеше след нея, уловил своя кон за юздата, замислен върху всичко чуто, което бе накарало кръвта му по-буйно да загори, в жажда за подвизи и смелост. Когато пътеката стана по-широка, двамата се метнаха на буините животни и препуснаха из друма, между гъсто изишкналата гора, чиито клони бяха тук-таме още покрити с увехнали листа.

— Къде се намира замъкът на Стареца? — попита отново момчето.

— Ах, защо ти казах... — въздъхна Ирина Комнен. — Сега все това ти е в ума... — тя пак се озърна. — А ако ти разважа всичко, което знам, тогава ще поискаш веднага да заминеш... Кълна се в плитките си!

Ала очевидно тя гореше от желание да разкаже тайната, която знаеше. След като Петър настоя с горещо усърдие, тя започна да разправя:

— Алаодин си построил таен палат, в който имало стаи със златни и сребърни стени. Из градините течали реки от мляко, мед и вино. Дивни хубавици свирели на лютня. Дрехите им били обсипани със скъпи камани, които стетели като слънце. По дърветата растели най-чудни плодове. Когато Старецът искал да убие някого, той давал на някой от прислужниците си да пие хашиш. Затова ги наричат Хашишини, или асасини... След това, като заспи, той карал да го пренесат в тайния палат. Там момъкът се събуждал, не могъл да се начуди на всичко, което вижда, като смятал че е в рая, заобиколен от хуриите. Защото асасините са махамедани. После отново го приспивали и го пренасяли. Когато дохождал на себе си Алаодин му казвал: "Видя ли, че който слуша добре господаря си, отива в рая? Ако си ми винаги предан, ще живееш винаги там." И му заповядвал да намери отбелязаната жертва и да я убие, дори като пожертвува своя живот. Убийците изпълнявали заповедта му с голяма радост, защото